

til Omstødelse af Ægteskabet, endnu paa det Tidspunkt, da Spørgsmaalet afgøres, skal kunne tillægges dem en saadan Betydning for Forholdet mellem Ægtefællerne, at Ægteskabet billigvis ikke kan fordres opretholdt.

Flertallet er tilfreds med, at den højtærede Justitsminister ved Affattelsen af det vigtige Kapitel VI, om Separation og Skilsmisse, er gaaet ud fra Ægteskabets principielle Karakter af en stedsevarende og udelukkende Livsforbindelse, og man har yderligere ønsket at understrege dette ved 4 Ændringsforslag, af hvilke de 3 er stillet af hele Udvalget. Jeg skal ganske kort omtale disse Ændringsforslag. Det vil synes stødende, at den Ægtefælle, der er blevet skilt paa Grund af eget Ægteskabsbrud, straks skal kunne indgaa Ægteskab som angivet i § 58, særlig i Tilfælde, hvor Manden er den skyldige. Hustruen vil nemlig da, til Trods for at hun er uskyldig, i Henhold til Regelen i § 15 efter Omstændighederne være afskaaret fra at indgaa nyt Ægteskab i de første 10 Maaneder, medens den skyldige Mand vil kunne gifte sig med det samme. Desuden frembyder § 58 en vis Fristelse til at paa-skyde Ægteskabsbrud uden Tilknytning til Virkeligheden, blot for at faa Ægteskabet hævet straks ved Dom uden Separationstid. Af Hensyn til foranførte har man under Nr. 32 foreslaaet en Tilføjelse til Paragraffen om, at det ved Skilsmisdomme kan bestemmes, at den skyldige Ægtefælle ikke skal have Ret til at indgaa nyt Ægteskab forinden Udløbet af et vist Tidsrum, højst 2 Aar. — Ved Ændringsforslag Nr. 44 til § 61 har Udvalget foreslaaet, at idømt Straf af den angivne Varighed ikke skal komme i Betragtning som Skilsmissegrund, medmindre den er ikendt for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Dette synes mest tiltalende, men for øvrigt vil Ændringen vel neppe faa praktisk Betydning. — Det mest betydningsfulde af de omhandlede Ændringsforslag er stillet af Flertallet under Nr. 45 om en ny Paragraf efter § 62 og gaar ud paa, at de i §§ 53, 54 og 55 nævnte Tidsfrister for Separationen skal forlænges med 6 Maaneder, naar der i Ægteskabet er Fællesbørn eller Adoptivbørn, adopterede af begge Ægtefæller, og disse Børn er under 18 Aar. Man har ment, at der i Regelen vil være større Betænkelighed ved at bevillige Skilsmisse paa Grund af Uoverensstemmelse, naar der er Fællesbørn — eller

Fællesbørn —, end naar dette ikke er Tilfældet. — Endelig har Udvalget ved Ændringsforslag Nr. 46 til § 67 ønsket yderligere at begrænse de Tilfælde, hvori der kan tillægges den Ægtefælle, hvem Skylden for Separationen væsentlig paahviler, noget Bidrag i Separationstiden.

Ændringsforslagene Nr. 35 og 36 til § 56, Nr. 37 og 39 til § 53, Nr. 40 og 41 til § 54 er helt eller væsentligt formelle. — Under Nr. 43 til § 58 har Udvalget foreslaaet at forkorte fra 3 til 2 Aar den Frist, inden hvilken Sag til Skilsmisse paa Grund af Ægteskabsbrud maa anlægges. Man har syntes, at den Sky, der i saadanne Tilfælde hænger over Ægteskabet, ikke bør holdes vedlige længere end i 2 Aar. — Flertallet mener, at der ved Fastsættelsen af Underholdsbidrag i Tilfælde af Separation eller Skilsmisse bør sondres mellem Bidrag til Børnene og Bidrag til Ægtefællen. Medens en senere Forandring af Bidraget til Ægtefællen maa være Undertagelse, bør Bidraget til Børnene til enhver Tid kunne forandres, naar Børnenes Tarv tilsiger det. Flertallet har i Overensstemmelse hermed stillet Ændringsforslag Nr. 47 til § 70. Derhos har man under samme Nummer foreslaaet, at det offentlige, for saa vidt Forsørgelsen af Ægtefællen i Separationstiden overtages af dette, under alle Omstændigheder skal være berettiget til at kræve Underholdsbidraget paalagt eller forhøjet, hvor Forholdene taler derfor. Dette Forslag er foranlediget ved Oplysninger om Forhold, der har foreligget i det praktiske Liv.

Inden jeg gaar over til at omtale det næste Kapitel, finder jeg Anledning til at sige, at jeg har følt mig stærkt opfordret til at foreslaa at lade § 64 udgaa. Denne Paragraf fastsætter, at Afgørelsen i de Tilfælde, hvor en Ægtefælle er berettiget til at faa Separation eller Skilsmisse ved Dom, vil kunne træffes ved Bevilling, naar begge Parter har fremsat Begøring derom, hvilken Bevilling skal udfærdiges i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler. Jeg frygter navnlig for, at dette skal blive et Skraaplan, som fører videre end tilsigtet. Dernæst kan Bestemmelsen give Anledning til en Del Mistænkeliggørelse, som vilde undgaaes, hvis Afgørelsen laa hos Domstolene. Meget vil imidlertid bero paa, hvorledes Bestemmelsen bliver anvendt. Jeg har med Hensyn hertil fuld Tillid til den nuværende Justitsminister, som jeg kender, men jeg ved jo ikke, hvorledes det vil gaa senere. Det er imidlertid mit Haab, at Admini-